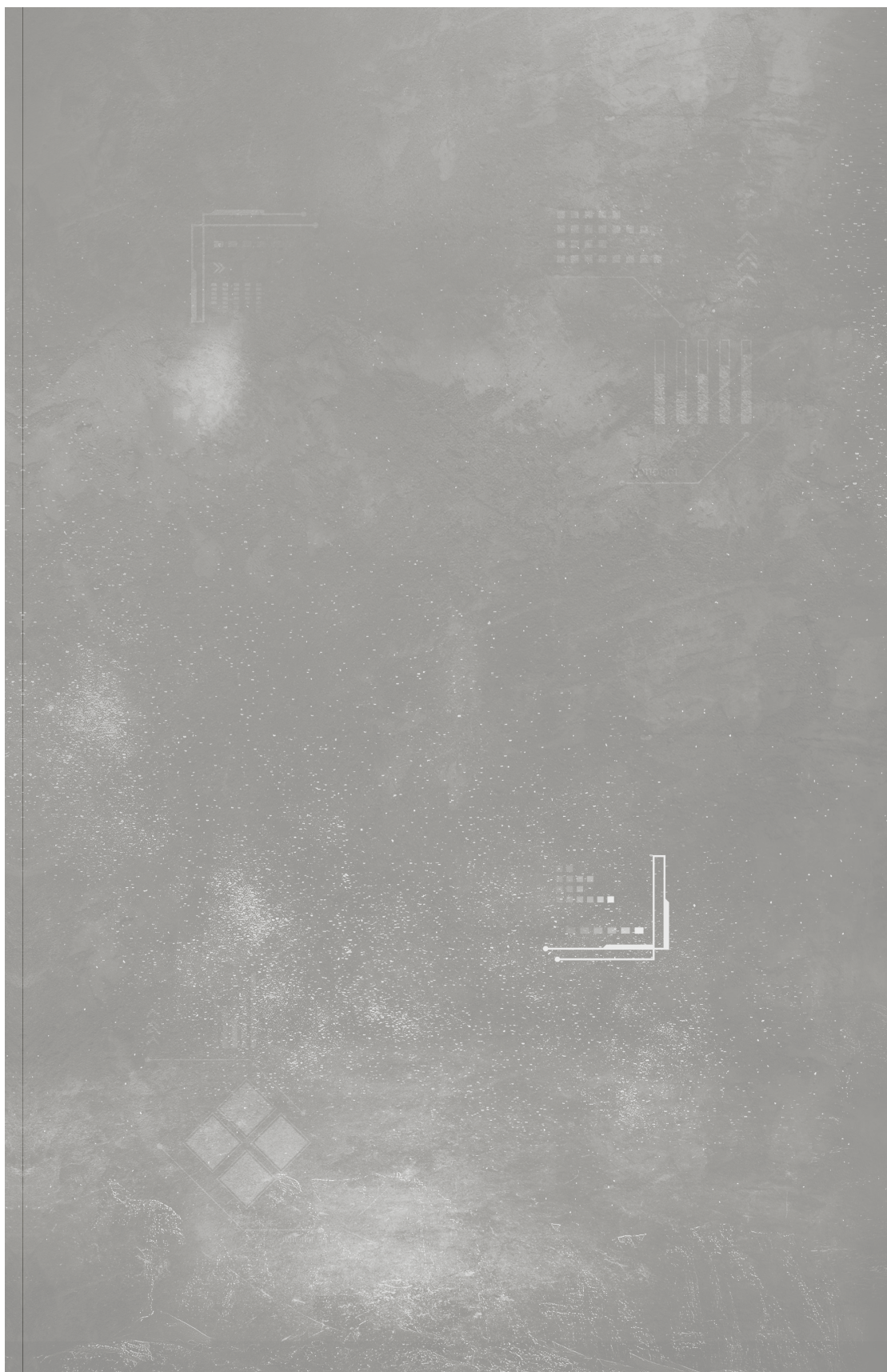

Når stjerner falder

K. L. Berger

© 2022

Forlag: Hi Reader, Danmark, www.hireader.dk

Omslag og layout: BRETH DESIGN v. Mette Breth

Grafisk opsætning: Rikke Ella Andrup

Tryk: Scandinavian Book, Århus

1. udgave, 1. oplag 2022

ISBN 978-87-94320-24-5

Det er ikke tilladt at kopiere fra denne bog uden
tilladelse fra forlaget. Det er tilladt at citere med
kildeangivelse i anmeldelser.

K. L. BERGER

NÅR STJERNER FALDER

STJERNETAGEN B O G 1

HI READER

*It cannot be seen, cannot be felt,
Cannot be heard, cannot be smelt.
It lies behind stars and under hills,
And empty holes it fills.
It comes out first and follows after,
Ends life, kills laughter.*

(J.R.R. Tolkien)

KAPITEL 1

*It doesn't take a lot of strength to hang on.
It takes a lot of strength to let go.*

(J. C. Watts)

De døde flød i gaderne.

Det var en helt almindelig onsdag i marts. Og så alligevel ikke. Det var dén onsdag, det hele begyndte. Dér, det hele endte. Afhængig af ens personlige filosofi selvfølgelig. Du kan mene, hvad du vil – se glasset som halvfuldt eller halvtomt. I hvert fald var det dén dag, alt forandrede sig for mig og resten af menneskeheden. Det af den, der var tilbage, vel at mærke.

Mit navn er SW-9935-9830. Du kan også kalde mig Grace Halley, hvis du vil. Jeg reagerer på begge.

Dette er min historie. Nej, stryg det. Det er hele menneskeheden historie. For hvis jeg ikke kan være helten i min egen historie, kan jeg i det mindste være skurken i andres ...

KAPITEL 2

*Progress might have been all right once,
but it has gone on too long.*

(Ogden Nash)

Det grå murværk styrter til jorden i en sky af fordums tiders storhed og arkitektoniske drømme. Tilbage er et gabende hul til dét, der engang var fjerde sal og nogens lejlighed. De slidte møbler og falmede vægge var engang nogens kærlige og trygge hjem. Det forestiller jeg mig i hvert fald.

Længere mod jorden møder mit blik det okkergule sand og støv, der gennem årtier har lagt sig omkring alt. Et flænsset, kongeblåt stykke stof stryger hen over murbrokkerne, bryder med den gule støvsky, der har rejst sig i faldet. Da det smyger sig omkring benene på mig, samler jeg det op, fletter det mellem fingrene. Jeg skal lige til at putte det i lommen, da en tung krop klasker mod jorden med et alt for højt og

kvalmende smask, der ødelægger morgenstilheden. Jeg stirrer på synet. Den beskidte hud, der engang har været lys og smuk, står i skærende kontrast til min egen mørke. Rødt blander sig med gult og gråt, flygter fra kroppen og opsuges af den tørre undergrund.

Jeg kigger mig hastigt omkring, men hverken murbrokkerne eller liget har tiltrukket sig opmærksomhed. Selvfølgelig ikke. I horisonten er solen kun lige ved at stå op, og det vil vare timer, før gaderne oplyses af andet end en støvet lovning på endnu en dag.

Med rappe fingre gennemsøger jeg bukselommerne, klapper mig vej hen over det skævvredne ben, hvor jeg undgår lårbensknoglen, der stikker ud mellem hud og buksestof. Tøjet er ikke noget værd. End ikke for mig. Jeg trækker lædersnøren med det lille sølvkors over hovedet på manden og putter dét og det mørkeblå stof i min læderpung. Hurtigt lader jeg en lille træhest fundet i mandens lomme følge efter sammen med en lille stofbylt, han knugede i den ene næve. Kniven, der sad i bæltet, beholder jeg i hånden. Man ved aldrig, hvornår man kan få brug for sådan én. Eller alt muligt andet, for den sags skyld. For mig har alt værdi.

Lektie nummer ét, når du er forældreløs: Du har altid noget til salg – hvis du er desperat nok.

Lektie nummer to, når du er forældreløs: Du bliver desperat nok før eller siden – selv, hvis du ikke tror det.

Lektie nummer tre, når du er forældreløs: Du skal aldrig fortabe dig i tanker, når du står midt på gaden – det kan være farligt.

"HEY!" Det dybe brøl ekkoer gennem gaden. Jeg vender mig. Taget på fersk gerning. Jeg kaster kun et kort blik på det rødbuskede skæg om mandens hage og de blege ben i de alt for beskidte underbukser. Så sætter jeg i løb. Jeg spæner gennem den smalle passage, knuger kniven i venstre hånd, parat til kamp, hvis det bliver nødvendigt.

Om næste hjørne kaster jeg mig ned, så støvskyer står op omkring mig. På siden glider jeg ned under det faldefærdige metalhegn. De iturevne ståltråde river i stoffet langs hofte og skulder. Jeg dukker hovedet, men for sent. De får fat i tindingen og tvinger mit hår bagud. Jeg kan mærke hovedbunden protestere, da en tot bliver tilbage. Hostende kommer jeg op at stå. Børster det værste skidt af læderet på benene. Lytter.

Stilhed.

Et sjældent tilfælde af held er med mig. Et par timer senere, og manden havde været påklædt og i gang med at runde hjørnet, jeg lige har lagt bag mig.

Mere roligt fortsætter jeg ned ad den nye gyde, men tør endnu ikke finde mit bytte frem for at studere det nærmere. Jeg har for længst lært min lektie. Vent altid, til du er sikker. Og du er aldrig sikker i gaderne.

Ude af gyden krydser jeg hen over det ujævne underlag, der engang udgjorde et smukt torv. Jeg har set billeder af det i mors bøger. De grå brosten lå i smukke cirkler, og høje søjler rejste sig som statuer mod himlen. Ud fra torvets skønhed gik veje som takker på en stjerne, førte til nye bydele og nye eventyr.

Sådan er det ikke længere. Men i dag er en god dag. I torvets modsatte side er bunkerne af lig kun tre kroppe høje. Det kunne være meget værre. Jeg lader blikket glide hen over de nøgne kroppe i takt med mine skridt på brostenene, men de er rippet for længst.

"Du kan godt spare dig, tøs," kommanderer en høj mand i mørkerødt læder og hvidt bomuld. De mørke, lidt skæve øjne under den skallede isse nedstirrer mig på afstand, følger hvert et skridt, jeg tager. Jeg bider mig i tungen for ikke at svare igen. Jeg hader dem. Alfaerne. Hvad er det overhovedet for et navn? Alfaerne! Ha! De røvhuller tror, at dét at kommandere med andre, tale hen over dem og kaste dem til side som affald, er det rigtige at gøre. Ved de overhovedet, hvad alfaer gør? De beskytter og tager sig af deres flok. Skaber en velfungerende enhed. Eller, det var i hvert fald, hvad de gjorde engang. Dengang, hvor hele verden ikke var i forfald, og Alfaerne ikke holdt alle andre nede – i hvert fald ikke mere, end de var i forvejen.

I stedet for at svare, slår jeg blikket ned og sætter farten op. Skynder mig forbi stakkene af lig, der er parat til at blive hentet, forbi Alfaen Uden Navn og lægger pladsen bag mig.

To gyder længere fremme slår jeg det brune stof op om mund og næse, inden jeg klemmer mig ind mellem de mugne brædder og husmuren for at finde den skjulte dør. En stank af råddenskab, bræk og fæces stiger op fra renderne langs muren, sniger sig vej ind mellem det brune stofs tråde. Jeg holder vejret, inden jeg hurtigt smyger mig ind ad døren og lader den falde i bag mig.

Indenfor lader jeg stoffet drapere over kravebenene og hiver en dyb mundfuld røgelsesfyldt luft ned i lungerne.

"Har du det?" spørger jeg damen bag disken. De kraftfulde arme er foldet over brystet, og det skarpe blik spidder mig fra over ørnenæsen.

"Du kender prisen," lyder svaret. "Det sædvanlige? Eller har du endelig bestemt dig for at bruge din ... evne til det ypperste?" Det sidste kommer ud akkompagneret af en alt for blød bevægelse, der stryger en vildfaren hårtot om bag øret på mig.

Jeg synker klumpen, der har samlet sig i halsen. Tvinger den tilbage, hvor den kom fra. 'Ude af øje, ude af sind,' sagde mor altid. Men det var før. Før hun forsvandt. Før hun forlod os. Før ... Før *det her*. Det her er aldrig ude af sind.

"Bare det sædvanlige," bekræfter jeg med en bitter smag i munden. Lukker øjnene og husker sidste gang. Husker, hvor beskidt hans hånd føltes om min nakke, hvor varmt hans åndedræt var mod min blottede hals, hvordan hans dæmoniske stemme lød i øret på mig.

"Chelicerata," kalder jeg efter hende, da hun skal til at trække stoffet til baglokalet til side. "Dobbelt?" foreslår jeg. Hun nikker uden ord. Præcis, som jeg forventede.

Lige så tavs som hende, runder jeg den lortebrune disk af revnet træ og dukker mig under armen, der holder forhænget til side. Der er endnu mørkere her, end der var i det første rum, men det gør ikke noget. Faktisk er det næsten en befrielse, da jeg efterlader mine følelser ved døråbningen og Chelicerata.

Jeg kan stadig huske den første gang, jeg kom her. Chelicerata fandt mig ude i 20. distrikt. Det var den dag, min rejse begyndte. Mit eget personlige helvede. Det var dér, jeg blev til den person, alle andre ville have, jeg skulle være. Ikke den, *jeg* ville være.

I dag vikler jeg det brune stof af halsen og binder det om hofterne. Blotter skuldrene og kavalergangen, der holdes på plads af det stive læder og snorene fra korsettet. Så tager jeg en dyb indånding, åbner hjemmevant døren, der knirker på sine hængsler, og forsvinder ind i kosteskabet. Sandt at sige ved jeg ikke, om rummet her nogensinde har været et

kosteskab. Men jeg forestiller mig det. Det er i hvert fald småt nok til det. Og tanken hjælper mig med at blive i fantasien, da jeg med en dyb indånding knæler på den plettede pude og lukker øjnene.

Askepot.

Det var mit yndlingseventyr, da jeg var lille. Mor fortalte det igen og igen, aften efter aften. Allerede dengang var det et forældet, tåbeligt eventyr for børn, skrevet og skildret længe før vores tid, men min mor havde fået det fortalt af sin mor, som havde fået det fortalt af sin mor og så videre.

Der var engang en rig mand, hvis kone blev så frygteligt syg, og da hun følte, at døden nærmede sig, kaldte hun på sin eneste datter.

Den knirkende lyd fra døren afslører ham.

"Du er tilbage igen," konstaterer stemmen, der er alt for lys til sin ejer. "Allerede."

Jeg siger ikke noget. Jeg kender spillet. I stedet lytter jeg i stilhed til den velkendte lyd af reb, der gnider mod hinanden, da knuden bindes op, og lyden af hørstof, der lander på gulvet.

De tog hendes smukke klæder fra hende og gav hende en gammel, grå kjole og træsko.

Automatisk bøjer jeg hovedet forover, mødes af stanken af gammelt skidt blandet med den evigt søde lugt, jeg hader.

"Du glemmer noget," brummer han, og jeg åbner øjnene, fugter læberne og bøjer hovedet det sidste stykke for at tage ham i munden. Min mund og tunge bearbejder ham, uden jeg på noget tidspunkt fjerner blikket fra hans.

Lille træ, jeg beder dig, kast guld og sølv herved til mig.

Hans mave dirrer under min ene håndflade, de små hår kilder mine fingre, og fedtet bølger, da hofterne presser sig opad. Han stønner. Begraver fingrene i mine skuldre, og jeg hader ham med hver eneste fiber i kroppen. I mit hoved knytter jeg hånden og ønsker at brække hans næse. Eller andre kropsdele. Jeg ville ikke sige nej til muligheden.

Jeg er sikker på, at han kan se hadet i mine øjne. At den nøddebrune farve viser præcis, hvor meget jeg afskyer ham og hans elendige eksistens. Det er en del af spillet. Det er det, han tænder på. Total underkastelse. Jeg har brug for ham og folk som ham. Og han ved det.

Stilheden i rummet afbrydes kun af hans rytmiske stønnen, der stiger op gennem halsen på ham i takt med, at grebet om mit hår strammes. Så rammer den klistrede, tykke masse tungen, og jeg skynder mig at synke det hele uden så meget som at blinke.

Således blev de blinde for resten af deres liv til straf for, at de havde været så onde.

"Det var ikke så slemt, vel?" brummer han, og jeg mimer lydløst ordene i takt med, at de falder.

"Nej," siger jeg, mens jeg indvendigt banker hans fedladne krop gul og blå.

"Vent her," siger han og trækker bukserne op om lårene. "Chelicerata er snart klar med den næste."

Jeg nikker og lader endelig blikket falde mod gulvet, da døren glider i bag ham. Modstår trangten til at kaste op på det slidte træ eller skrubbe huden af mig selv.

Jeg ved ikke, hvor længe jeg venter, før hængslerne giver sig igen. Tiden i dette hus er altid anderledes.

"Så du løj altså ikke," spinder en stemme gennem mørket, der kun brydes af den smalle stribe af sparsomt lys, der strømmer ind ad døråbningen.

Rene, nyvaskede fingre lægger sig fast om hagen på mig, tvinger ansigtet opad og bagover. Et par stålgrå øjne møder mine mørke, og jeg behøver ikke se resten af hende, før jeg ved, hvem hun er. Jeg kan ikke tro det. Den Sorte Enke. Estelle har fortalt mig om hende. Jeg kender ikke hendes rigtige navn, og jeg har aldrig selv mødt hende før nu, men jeg ved alligevel øjeblikkeligt, hvem hun er. Resolut flytter jeg blikket til døråbningen, hvor Chelicerata fylder tomrummet ud til gangen.

"Du har bare at være taknemmelig," hvæser hun. "Det er en ære. Og du ved nok, hvad det betyder."

Jeg nikker, sluger samtlige protester, der ruller hen over tungen. Så nikker Chelicerata fast til sin stamgæst og lukker

døren efter sig. Rummet bliver igen så mørkt, at kun konturerne er synlige.

Den Sorte Enke. Jeg ved præcis, hvad det betyder. Det betyder, at hvis jeg gør mit arbejde tilfredsstillende, har jeg frikøbt mig en ekstra dag. Og hvis jeg begår den mindste fejl, vil det være sidste gang, jeg har sat mine ben i dette rum. Det vil være sidste gang, jeg trækker vejret.

"Du kan kalde mig Frue. Det er tilladt at begynde," befaler hun, uden selv at gøre noget. Og i mit stille sind takker jeg min veninde for sin tendens til at dele alt for mange af sine erfaringer. Jeg tager en dyb indånding og begynder.

Der var engang en rig mand, hvis kone blev så frygteligt syg, og da hun følte, at døden nærmede sig, kaldte hun på sin eneste datter.